

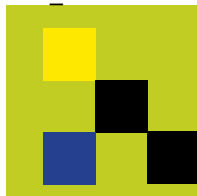
293

EL BUTLLETÍ

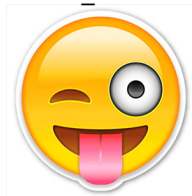
UNIÓ EXCURSIONISTA DE VIC gener/febrer/març 2016

ÍNDEX

ÍNDEX 2

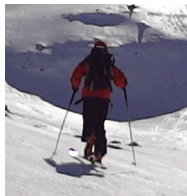

EDITORIAL 3

Skimo

ESQUÍ DE MUNTANYA 5

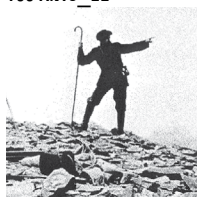
Còrsega

REPORTATGE 15

Un artesenc... 2a part

100 ANYS 22

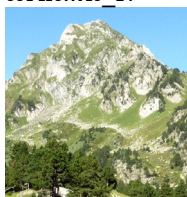
1916

AQUÍ, ARA I AHIR 23

Plaça Divina Pastora

COL·LECTIVES 24

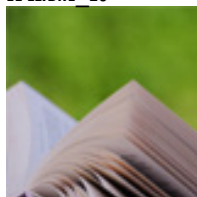

Roc Blanc

LA FOTO 27

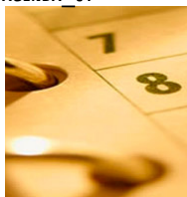
EL LLIBRE 28

NOTÍCES 29

AGENDA 31

Equip de redacció:

- Joan Conill (Cap de redacció)
- Albert Baucells
- Pep Fusté
- Miquel Gracià
- Marta Parés
- Xevi Roviró
- Núria Salomó
- Lluís Santanach

Col·laboren en aquest número:

Evelio Moreno: Reportatge

Guillem Plans: Esquí de muntanya

Marta Gallach i Xavier Tarrades: Col·lectives

Jordi Anglada: El llibre

Casa Galadies Carrer de la Riera, 22 08500 VIC
Tel. 93 885 51 20 unioexcursionistavic.org

Disseny i impressió

Pla Valldaura Disseny SCP

Dipòsit legal B-20.126-95

Portada

El Monte Rotondu, la Punta Mufrena i la Punta Galera,
tanquen aquest bonic circ (Còrsega)

Foto: Lluís Santanach

Tot el que s'expressa en els articles del BUTLLETÍ
és responsabilitat dels seus autors

UN HÀMSTER QUE FA “SKIMO”?

Al cap i a la fi tot té una lògica. El hàmsster és un animaló molt simpàtic que li agrada donar voltes i voltes sempre al mateix lloc i el curiós del cas, és que no se'n cansa mai! Doncs aleshores, que us sembla si al hàmsster li posem uns esquís als peus i li diem que comenci a pujar i baixar per una pista d'una estació d'esquí fins que no pugui més, doncs que farà “SKIMO”!

Ja fa molts anys que a les estacions d'esquí hi circulen aquests animalons tan curiosos, de fet això no és pas nou. Però el que si s'ha detectat, és que això s'ha convertit en una plaga i a les estacions d'esquí això no els hi agrada gaire. Queda clar que no els hi aportem gaires avantatges i encara menys beneficis, això sí, s'ha de reconèixer que segons qui, puja més de pressa amb esquís que amb algun dels remuntadors de l'estació. Potser s'ho hauran de fer mirar. 😜

En resum... veient que cada cop hi ha més hàmssters que proliferen per les pistes d'esquí, els responsables de les estacions es veuen obligats a reordenar la

circulació. En certa manera és lògic, nosaltres anem en sentit contrari, amb el conseqüent risc que tenim de que algun esquiador se'ns tiri a sobre.

"Crec que tots els que fem esquí de muntanya, hem fet el hàmbster alguna vegada"

De fet, les estacions d'esquí s'han dissenyat per fer-hi descens i nosaltres anem en sentit contrari. Per això ja fa uns anys una estació d'esquí (no diré el nom), va intentar dissuadir als hámsters posant-hi unes trampes, de fet no eren més que uns cartells indicant que hi estava prohibit practicar l'esquí de muntanya, però resulta que la llei diu que cap estació d'esquí pot prohibir de passejar-hi pel seu entorn. Per això hem de intentar conviure respectant sempre les indicacions del lloc on som i alhora fer servir el sentit comú a l'hora de l'ascensió.

També és cert, que algunes estacions d'esquí alpí, (tampoc diré el nom, però són les que tenen sentit comú) habiliten uns itineraris pels qui els hi agrada fer el hámster. Crec que tots els que fem esquí de muntanya hem fet el hámster alguna vegada. Per això vull recordar que cal respectar les regles del joc i no oblidar que a les estacions d'esquí hi som uns convidats, fet pel qual hem d'intentar conviure-hi amb la millor harmonia.

Gaudiu de la muntanya com més us plagui! però sapigheu que... jo seguiré fent esquí de muntanya a la muntanya!

Pep Bisquert
President de la Unió Excursionista de Vic

ESQUÍ DE MUNTANYA

**ESQUÍ DE
MUNTANYA
A CÒRSEGA,
CARÀCTER
INSULAR**

Cim de la Punta Artica entre les
boïres

L'any 2008 vam poder fer amb èxit un viatge d'uns dies a l'illa italiana de Sicília, durant aquella curta estada de finals de febrer vam quedar captivats per la màgia del volcà Etna mentre lliscàvem amb els esquís per les seves falde nevades. Aquell record encara perdura amb molta força, potser amb més intensitat que en d'altres experiències. L'esquí de muntanya té aquest do especial, desbordant, i més si els escenaris són uns altres i no els coneguts Pirineus o Alps. Han passat sis anys. Sis anys són molts anys, o pocs, tot depèn. El cas és que decidim que el nostre pròxim objectiu, serà retornar a una altra illa de la Mediterrània. Còrsega o Corsica en cors, és una illa que no té res a veure orogràficament amb Sicília, esmentada anteriorment. Amb un relleu escarpat i accidentat és àmpliament visitada per la gent en èpoques estivals per dur-hi a terme excursions i barrancs. A l'hivern però, aquest relleu salvatge proporciona solitud i caràcter a moltes de les ascensions amb esquís de muntanya. Amb una latitud sensiblement igual a la dels Pirineus, normalment es pot assegurar una bona innivació des del gener fins a l'abril malgrat

bona part de les seves muntanyes tinguin una altitud força modesta. En moltes d'aquestes muntanyes cal una bona aproximació amb els esquís a l'esquena, no per la manca de neu, si no per la complexitat en l'accés amb cotxe degut a l'orografia de l'illa .

**"Anem a dormir com quan érem
nens i ens gronxaven en un bres-
sol"**

Per viatjar a l'illa, descartem ràpidament l'opció de l'avió. És una opció cara i amb poques combinacions de vols. Ens decantem per l'opció de vehicle fins a Marsella i viatge en ferri de nit fins a Ajaccio (Aïacciu en cors), unes tretze hores de viatge. Sortim de Vic el dimecres dotze de febrer de 2014 a les dotze del migdia. Després d'unes cinc hores de cotxe, arribem al port de Marsella. Anem molt bé de temps, des que pugem al ferri fins que sortim quan es fa fosc, es fa una mica llarg, però ràpidament, assaborim el plaer de viatjar sense els nervis d'estar pendent del volant o de passar-te hores a un aeroport per pujar dins una llauna de sardines voladora. Després de sopar, sortim a pair el menjar

Panoràmica del Monte Renoso.

passellant per coberta. Anem a dormir com quan érem nens i ens gronxaven en un bressol.

A Còrsega es pot realitzar l'Alta Ruta o Alta Strada, una impressionant i exigent travessa pel GR-20 que recorre l'illa de sud a nord. Per dur a terme aquesta travessa es necessiten molts dies i malauradament no és el nostre cas. Decidim, segons el nostre "modus operandi", fer sortides d'un dia i visitar diferents regions. Segons els plans, l'arribada a Ajaccio a les set del matí, ens permetrà un trasllat relativament ràpid a un punt d'accés a la muntanya per tal de poder fer una primera excursió i aprofitar el dia. Posteriorment, farem camp base en un hotel de Corte (Corti en cors), capital cultural i històrica de l'illa. Des de Corte, disposarem de dos dies per poder fer sortides amb esquís. El quart i darrer dia, deixarem aquesta ciutat per anar cap al Sud i fer una darrera excursió abans de tornar a Ajaccio

i agafar el ferri que, al capvespre, ens retornarà al vell continent.

El clima a les muntanyes de Còrsega és molt semblant al del Pirineu. El material utilitzat en aquest viatge, descartada la opció de la travessa, no és diferent del que podem fer servir en una sortida normal d'un dia prop de casa. El que portem per vestir i per esquiar i els elements de seguretat obligats com ARVA, pala i sonda, piolet i grampons.

Primer dia, mar i muntanya

Monte Renoso 2.352 m (850 m +, 7 km)

El dijous a trenc d'alba, arribem a Ajaccio. Sortim del port i comencem la ruta en cotxe a través de la carretera N193 que s'enfila ràpidament en direcció nord. Oblidant de sobte que venim del mar, deixem enrere l'olor de salnitre i comencem a respirar l'olor de vegetació de muntanya i de boscos de pins en un tancar i obrir d'ulls. Enfilem fins al poble de

Bocognano on fem una parada per esmorzar una mica en una fleca. Reprenem la marxa fins al Col de Vizzabona.

Després del port, la carretera descendeix fins al poble de Vivario on, just abans d'entrar al municipi, continuem a la dreta per la carretera D69. Aquest tram fins al poble de Ghisoni es fa llarguíssim. A partir d'aquí, continuem en direcció al Col de Verde però al cap de pocs quilòmetres ens desviem a la dreta (barrera) per pujar per una carretera asfaltada amb el ferm molt deteriorat cap a l'estació d'esquí de Ghisoni-Capannelle (94,6 km, 1 h 15 min.).

Ghisoni-Capannelle és una estació molt petita, punt de partida, entre altres excursions de la ruta del Monte Renoso. Quan hi arribem, la trobem tancada al públic i amb totes les instal·lacions aturades.

"Deixem enrere l'olor de salnitre i comencem a respirar l'olor de vegetació de muntanya"

Si no fos pels quatre treballadors que hi ha intentant endreçar-la per poder-la obrir el cap de setmana, hom diria que està abandonada.

Des del pàrquing de l'estació, completament cobert de neu i sense netejar, iniciem la ruta en direcció sud per anar a buscar un

visible llom. Girem a la dreta per continuar a través d'aquest. La visibilitat va minvant a mesura que anem guanyant alçada. El vent cada cop bufa més fort. La neu, tot i que endurida, ens deixa avançar de manera segura i el fort pendent inicial del primer tram de la ruta mica en mica es torna suau i el llom esdevé més ample.

Malauradament, el vent cada cop bufa més fort i la marxa es converteix en un sacrifici que en cap cas es veu compensat per culpa de la nul·la visibilitat. Després de valorar la situació i amb el llac de Bastani tant proper a nosaltres com invisible, decidim treure pells i descendir cap a l'estació. Amb una certa resignació iniciem la baixada desfent la pujada però desviant-nos a l'esquerra per anar a buscar les amples pales que ens deixaran a l'esplanada de l'estació. L'estat de la neu, d'altra banda, enganya i sobre el terreny, disfrutem com nens dels quatre centímetres caiguts sobre una neu dura i assentada. Els darrers metres de la baixada es converteixen en una bonica gimcana sorteiant joves exemplars de faig.

A l'esplanada de l'estació, tornem a veure el sol. Posem pells i... cap amunt altra vegada! Provarem si hi ha sort. Aquest cop però,

Trio sobre la traça cap a la Punta di Rota a Val d'Ese.

pel centre de tota la coma i amb l'objectiu d'assolir un bony rocós que forma part de l'àmplia carena de Bacinello.

Després de fer unes quantes llaçades per neu nova assolim ràpidament els dos-mil metres d'alçada altre cop. La mala visibilitat continua i el vent no amansa. Traiem pells i tornem a descendir cap al pàrquing de l'estació.

Satsifets per les baixades però una mica tristos per no haver pogut disfrutar del cim del Monte Renoso, endrecem els trapaus i ens dirigim cap a Corte, a l'Hotel du Nord que es convertirà en el nostre centre d'operacions durant els pròxims dies.

Segon dia, Valdu Niellu

Punta Artica 2.327 m (1.100 m+, 14 km)

Aproximació en cotxe des de Corte a Valdu Niellu.

Des de Corte, prenem la carretera D18 i posteriorment la D84 per arribar, passat el poble de Calacuccia, a Valdu Niellu (38,7 km, 1 hora).

Existeixen diverses rutes per poder assolir la Punta Artica 2.327 m. Una, la més llarga, surt des del Col de Vergio (1.478 m) i ressegueix el llarg llom carener fins al mateix cim permetent de sortida, calçar-se els esquís. L'altra, sorgida d'una decisió discutida però totalment encertada per part d'en Lluís i en Gil, comença a l'esplanada d'una zona de picnic anomenada Poppaghia, al costat d'un parc d'aventura (1.050 m).

Sense neu, carreguem els esquís a l'esquena i comencem la ruta per un bonic sender.

Aquest sender ens condueix a la Bergerie de Colga (1.350-1.400 m), on ja ens podrem calçar els esquís. Tot seguit iniciem l'ascens del barranc esquivant grans pedres sobre un mantell prim de neu gelada. Tombem a l'esquerra per continuar pujant a través d'una coma sortejant petits faigs a la seva part central. Passats els arbres la pendent modera i al cap de pocs metres assolim el coll de Bocca â Stazzona (1.750 m).

"Corte, en aquesta època de l'any, està pràcticament deserta i probablement, som els únics turistes"

Deixem a la nostra esquena l'espectacular Capu a u Tozzu emmascarat per núvols amenaçadors, avancem amb pas ferm per un ampli llom carener amb unes espectaculars cornises sota els nostres peus.

Pocs minuts després assolim el Capu a Curia (2.041 m).

Continuem carenejant fins al proper cim a 2.133 m sense nom en els mapes. La punta Artica apareix davant nostre difuminada per la mala visibilitat, mengem una mica i fem la foto de grup de rigor. Traiem pells i ens disposem a

gaudir d'una fantàstica baixada per una neu amb un estat increïble, tenint en compte que estem en una illa, molt a prop del mar, i a una alçada molt modesta.

Resseguim el Barranc de Curia en direcció al torrent de Tavignano aprofitant fins a l'últim gir. Un cop aturats en l'immens plató, i sense posar pells, descalcem el taló de la fixació per lliscar en direcció nord-oest i trobar el Lac de Nino i posteriorment el coll de Bocca â Stazzona altre cop. En aquest punt, retrobem el camí d'anada, gaudint dels darrers girs fins a la Bergerie de Colga i posteriorment del bonic sender fins a Poppaghia. Retornem a Corte on després d'una confortable dutxa a l'hotel, sortim a passejar i a buscar un restaurant per sopar. La vila en aquesta època de l'any, està pràcticament deserta i probablement, som els únics turistes. Molt recomanable, per cert, la visita a l'espectacular ciutadella.

Tercer dia, Val de Restonica

Monte Rotondo 2622m (2000 m+, 21 km)

Aproximació en cotxe des de Corte a Val de Restonica i Pont de Timozzo (11,5 km, 18 min).

Ens despertem en un dia clar i assolellat, sembla que avui la meteorològica ens anirà de costat.

Avui toca un curt desplaçament en cotxe fins a la propera i bonica Val de Restonica. Però, absorts per l'espectacle bucòlic, topem de nassos amb un malaurat entrebanc. Passat el Punt d'informació del Parc Natural, ens trobem la barrera abaixada i una nota informativa que prohibeix el pas de vehicles, sota sanció.

Ens trobem a una alçada d'uns 650 metres i el punt on preteníem començar la ruta es troba a més de cinc quilòmetres més amunt (1.050 m). El debat està servit. Uns que volen aixecar la barrera, altres que malgrat tot, es disposen a sortir des d'allí mateix. Descartada la idea de recular amb cotxe i sortir des d'un altre accés, decidim resignats, emprendre la marxa des del mateix pàrquing.

Segons després de prendre la decisió, els guardes del parc arriben amb cotxe. La càmera de fotos de la guantera els delata, aquests anaven per nosaltres perquè, de fet, érem presa fàcil, les úniques ànimes que pul·lulàvem per allí.

Xino xano ens plantem a l'inici del sender que abandona el barranc de La Restonica per agafar el de Timozzo. Guanyem alçada de forma molt ràpida pel mig d'un espès i bonic bosc, quan aquest

es comença a aclarir i traiem el cap per un ample llom, les clapes de neu cada cop més grans ens permeten despenjar els esquís de la nostra esquena, per fi.

Davant nostre, assentats a unes plaques de pedra fent una petita pausa, divisem amb dificultat les Bergeries de Timozzo 1.572 m, dissimulades entre les roques. L'indret és realment bonic.

"La neu, escassa en aquesta cara assolellada de migjorn, no pot amagar les fites del camí d'estiu"

Continuem de nou en ascens pel llom que tanca la coma de Lomento, sobre la traça d'estiu. La neu escassa en aquesta cara assolellada al migjorn, no pot amagar les fites del camí d'estiu. Amb celeritat, remuntem el pendent més fort i quan deixem enrere el darrer arbre continuem en lleuger flaqueig per sortir de la coma.

En una successió de petites pales i lloms ens plantem en una zona més oberta. El vent ens dona la benvinguda. Des d'aquí, guanyant molt poca alçada, ens plantem al gelat i cobert de neu, Lavu del'Oriente, 2.061 m.

La perspectiva del circ del Monte Rotondo és realment espectacular.

El vent, amb fortes ratxes, ens impedeix d'aguantar l'equilibri. Deixem el llac a la nostra dreta i avancem per una consecució de pales, dretes al principi, on la neu es va tornant més dura. Amb grampons o ganivetes o sense res, guanyem metres. El vent amansa, ja no és tant fort com al llac.

"Deixem enrere muntanyes escarpades i valls profundes per lliscar per relleus més amables"

La cota més alta del Monte Rotondo és infranquejable ja que la quantitat de neu és considerable. Envestim una curta canal amb neu fonda que ens deixarà en un punt de la cresta, la Punta Galiera a 2.536 m. Des de dalt de tot, agafats a la roca i sota l'acció del potent vent, divisem una preciosa panoràmica. Altius cims nevats i fondes valls sota els nostres peus i tancant el teló, el mar blau, genuí relleu cors. A l'altra banda, en direcció sud, un mar de núvols només trencats per l'aresta cimera del cim.

Després de fer alguna foto, no sense dificultat, emprenem la baixada, que a través de neu dura i ventada ens deixarà altre cop prop del llac.

Flanquejat per la dreta, obrint els

braços i aprofitant el vent que ens empeny, talment com petits velers al mar, aprofitem la força eòlica fins i tot per no haver de remar.

Gaudim dels darrers girs exceptuant el llom final, on ja fa estona que no hi toca el sol i la neu crosta fa acte de presència.

Quart dia, Val d'Ese

Monte Torto 2262 m (1250 m+, 14 km)

Aproximació en cotxe des de Corte a Val d'Ese.

Des de Corte, prenem la carretera N93 fins a Bocognano, continuem per la carretera D27 passant per Bastelica i la darrera pujada fins a Val d'Ese (79,2 km, 1 h 45 min).

El darrer dia, optem per un itinerari efectiu i no massa llarg que ens permeti sortir amb els esquís als peus. Coneixerem les muntanyes del segon departament de l'illa: Còrsega del sud. Deixem enrere muntanyes escarpades i valls profundes per lliscar per relleus més amables però no menys atractius.

Sortim del pàrquing de l'estació d'esquí remuntant suaus i amples lloms fins a l'anomenada Punta di Rota, posteriorment continuem igualment per grans lloms fins a l'ampla carena que forma la Crête de Scaldalsole. Continuem lliscant en un puja i baixa per la

El Capu a u Tozzu de 2.007 m al fons.

carena fins que trobem, a la dreta, un bon punt de baixada que ens deixarà prop de les Bergeries des Pozzi. En aquesta bonica vall, fem un curt descans i tornem a posar pells. En poc mes de mitja horeta arribem al Monte Torto a través de l'àmplia aresta Pietradione. Sense perdre ni un instant, traiem pells i comencem el descens buscant uns tubs i canals divisades hores abans des de la Crête de Scaldalsole. Amb neu ja transformada pel sol de migdia, gaudim d'aquesta curta però intensa baixada que ens deixarà altre cop al Plateau des Pozzi. Per tercera vegada tornem a posar pells. Remuntem de forma ràpida fins al Col de Scaldalsole per continuar el puja i baixa fins que podem tornar a treure pells i

gaudir de la darrera baixada fins el pàrquing de l'estació.

Des de Val d'Ese, retornem cap a Ajaccio fent una parada per menjar alguna cosa al pintoresc poble de Bastelica.

Arribem molt d'hora per pujar al ferri, cosa que ens permet fer una volta pel port i una cervesa en una terrassa amb tranquil·litat. Un cop al ferri i després d'una confortable dutxa i roba neta, fem la darrera passejada per coberta i ens acomiadem de l'illa, il·luminada pels darrers raigs de sol de la tarda.

Informació

Estacions d'esquí:

<http://www.ghisoni.fr/station-de-ski>

<http://www.ski-bastelica.com>

Meteorologia i risc d'allaus

<http://www.meteofrance.com/previsions-meteo-montagne/bulletin-avalanches/haute-corse/avdept2b>

Mapes

IGN Top25

Corte-Monte Cintu IGN42500T

Monte d'Oro-Monte Rotondo

IGN42510T

Monte Renoso – Bastelica

IGN42520T

Guies i revistes

Llibre guia "La Haute route a Ski"
(en francès)

http://www.skirandomag.com/numero/18/corse_alta_strada/index.php

Ferries

<https://www.corsica-ferries.es>

<http://www.sncm.fr>

Tracks i mapes per a gps

Ruta primer dia <http://ca.wikiloc.com/wikiloc/view.do?id=6223022>

Ruta segon dia

<http://ca.wikiloc.com/wikiloc/view.do?id=6228325>

Ruta tercer dia

<http://ca.wikiloc.com/wikiloc/view.do?id=6223164>

Ruta quart dia

<http://ca.wikiloc.com/wikiloc/view.do?id=6228685>

<http://www.tracegps.com>

<http://www.gpsies.com>

<http://maps4me.net/europe/corsica>

Allotjament

<http://www.gites-corsica.com>

http://www.gites.fr/departement_gites_corse-du-sud_2A.html

Sortida realitzada del 12 al 17
de febrer de 2014

Text: Guillem Plans - Vic

Fotografies: Lluís Santanach

UN ARTESENC AL CAMÍ DE SANT JAUME (Segona part)

... continua.

El Camí és una finestra oberta de Galícia al món, per on entren i surten totes les influències. Els motius que impulsen el pelegrí per fer el Camí de Sant Jaume són ben diversos: una certa espiritualitat, en primer lloc; però també, l'esperit d'aventura, la moda turística, etc. El Camí és com un riu de cultura molt cabalós, que rep aportacions molt diverses i enriquidores d'afluents llunyans i arrosa les contrades per on passa: sens dubte, l'afluent-mare és la deu de la fe, que mou desenes de milers de pelegrins a complir aquest somni, des de llocs remots i per raons múltiples; de vegades, es tracta d'un broll generós, una fe religiosa explícita, que anima els devots a fer penitència o nodrir l'esperança; d'altres, és un tipus de fe més difosa, una fe ambigua i difícil de precisar, que no s'identifica amb la pràctica religiosa, però que hi és present; una mena de catarsi pitagòrica. Adesiara, es tracta d'un sentiment mig camuflat d'abnegació altruista i solidaritat envers els altres, propi dels cors joves i magnànims. Alguns pelegrins ni tan sols són gaire conscients del fet, i només encerten a dir alguna paraula

elusiva disfressada d'incògnita, atribuint la raó de la gosadia a una voluntat ferma de fer quelcom diferent: sota aquesta disfressa, és fàcil esbrinar un comú denominador. El Camí és una odissea, l'obra que anava llegint el protagonista de la pel·lícula *"Te llevaré al fin del mundo"*, una de tantes que versen sobre l'experiència del Camí: un pare i una filla, alemanys, emprenen la ruta, fugint dels seus problemes personals i familiars. El pare l'adverteix de les dificultats i li diu que el Camí és un examen de consciència, per tal de fer-la desistir; i quan pregunta a la filla quina raó la mou, aquesta li respon: *"Trobar un sòl ferm sota dels meus peus"*. L'experiència pelegrina del Jaume, talment, corrobora aquestes apreciacions: quan hom entaula conversa amb els caminants i s'interessa pels motius que els han impel·lit a fer el Camí, es comprova fàcilment que sempre hi ha un fons

"És un tipus de fe més difosa, una fe ambigua i difícil de precisar"

Típica "palloza" asturiana al Camí Primitiu.

d'espiritualitat i d'inquietud de l'ànima, una necessitat de trobar sentit a les preguntes de la vida, una recerca de transcendència, un repte indefinit, que els propis pelegrins no saben explicar plener.

Un altre afluent és el rierol lingüístic, que converteix el Camí en un itinerari de Babel ple d'idiomes, de gramàtiques i accents diversos, de fonemes, girs i matisos encisadors: un mosaic privilegiat del món de l'enteniment.

Atès que el Camí passa per aquests llocs, es poden sentir, lògicament, totes les parles peninsulars: Català i castellà, galaicoportuguès i èuscara; i tota la resta d'idiomes, que provenen d'Europa i del món: francès, anglès, alemany, italià, xinès, rus, etc. Aquesta diversitat lingüística no representa cap dificultat afegida; ans al contrari, suposa un dels al·licients més engrescadors de la ruta. Tanmateix, el Jaume recorda una anècdota desagradable, tinguda amb un capellà d'una aldea de Galícia, amb qui va mantenir un cert enfrontament dialèctic, perquè es negava a acceptar la riquesa d'aquesta diversitat. Una mena d'esperanto invisible uneix, però, als pelegrins, els apropa i estableix vincles de solidaritat i empatia. Talment, el Camí és una acadèmia de cultures, d'idiomes i de costums, on cada alberg és una aula d'aprenentatge gratuït, amb professorat nadiu.

Per la llera d'aquest riu circula, multiplicand i generós, el demiürg de l'art. Ha construït ponts i rutes de concòrdia per salvar congosts d'obstacles, ha erigit bells temples romànics i catedrals gòtiques quines agulles de pinacles foraden el cel, al llarg del Camí Francès, que durant segles va esdevenir l'escenari dels corrents artístics europeus; ha esculpit les escultures de la "*façana de la glòria*" i ha pintat antics retaules barrocs de moltes esglésies amb les victòries de "Santiago matamoros" en batalles innumerables, com ara la de Clavijo. El romànic, amb la seva capacitat del contar històries i oferir recolliment espiritual, és l'art per antonomàsia del Camí. Aquest artesà platònic també ha creat tot un

gènere literari al voltant de les experiències místiques del Camí, fet de relats fantàstics, farcit de novel·les i poesia. El segle XX va multiplicar les joies literàries al voltant del “*Camino*”, destacant sobre la resta els noms de Rubén Darío, Valle-Inclán, García Lorca, Gerardo Diego y García Márquez. També l'esmentada obra de Paulo Coelho, “El peregrino de Compostela”, és una magnífica guia espiritual, que extrapola les peripècies del Camí a la paràbola del camí de la vida. El cas és que la literatura ha estat, de sempre, una pelegrina habitual i en ha deixat bells testimonis:

“Rosa mística de piedra, flor romántica y tosca, como en el tiempo de las peregrinaciones, conserva una gracia ingenua de viejo latín rimado. Día por día, la oración de mil años renace en el tañido de sus cien campanas, en la sombra de sus pórticos con santos y mendigos, en el silencio sonoro de sus atrios con flores franciscanas entre la juntura de las losas (...)”.

Ramón del Valle Inclán: *La lámpara maravillosa*

“Siempre he creído, y lo sigo creyendo, que no hay en el mundo una plaza más bella que la de Siena. La única que me ha hecho dudar es la de Santiago de Compostela, por su equilibrio y su aire juvenil, que no permite pensar en su edad venerable, sino que parece construida el día anterior por alguien que hubiera perdido el sentido del tiempo. Tal vez esta impresión no tenga su origen en la plaza misma, sino en el hecho de estar -como toda la ciudad, hasta en sus últimos rincones- incorporada hasta el alma a la vida cotidiana de hoy. Es una ciudad viva, tomada por una muchedumbre de estudiantes alegres y bulliciosos, que no le dan ni una sola tregua para envejecer. En los muros intactos, la vegetación se abre paso por entre las grietas, en una lucha implacable por sobrevivir al olvido, y uno se encuentra en cada paso, como la cosa más natural del mundo, con el milagro de las piedras florecidas”

Gabriel García Márquez: “*Viendo llover en Galicia*”, El País, 11-5-1983

Més recentment el cinema, l'art per antonomàsia del segle XX, ha portat a la gran pantalla diverses pel·lícules referides al Camí, i també multitud de documentals; a tall d'exemple: “*El pórtico de la gloria*” del

director Rafael J. Salvia (1953); “*Cotolay (El niño y el lobo)*”, de J.A. Nieves Conde (1965); “*La Vía Láctea*”, de Luis Buñuel (1969); “*El valle de las espadas*” de Javier Setó (1969); “*Flor de santidad*”, de Adolfo Marsillach, basada en l’obra de Valle-Inclán (1972); “*Camino de Santiago*” de Robert Young, (1999); “*3 en el camino*”, de Laurence Boulting (2004); “*Americano*”, de Kevin Noland (2005); “*Peregrinos*”, de Coline Serreau (2006); “*Al final del camino*” de Roberto Santiago (2009); “*The Way*”, de Emilio Estévez, (2010); “*La sinapsis del Códice*”, de Pablo Iglesias (2010). Suara el Camí de Sant Jaume no es fa a cegues, com succeïa temps enrere; si algú està interessat en decidir la ruta a seguir, avui pot disposar de molta informació a l’abast; la bibliografia és aclaparant i autoritzada i les llibreries són plenes de guies i llibres de viatges. A tall d’exemple, citarem només alguns: “*Compostela y su ángel*”, de Gonzalo Torrente Ballester, és tot un clàssic dins del gènere; “*El Camino*”, de Shirley MacLaine, qui ofereix una visió molt espiritual de la ruta xacobeà; “*La flecha amarilla*”, de Xurxo Lobato i Suso de Toro, un dels llibres més exitosos; “*La Hechura del Camino de Santiago*”, de José Luis Herrera; “*Santiago. La Europa del peregrinaje*”, editat per P. Caucci von Saucken. També les modernes tecnologies de la xarxa virtual de l’Internet ofereixen informació copiosa pel que fa al Camí en moltes pàgines web, com ara www.mundicamino.com, www.caminosantiago.com, www.caminosantiago.org. Tothom porta dues motxilles per fer el Camí: una de petita i lleugera, amb el mínim pes (8 o 10 kg) dels estris necessaris; i una altra de grossa i feixuga, però invisible, amb l’equipatge personal d’una vida plena i irrepetible; aquesta és la més interessant, cal saber descobrir-la. El Jaume confessa sentir una fascinació especial per l’art romànic que dóna esplendor al Camí Francès. Bon coneixedor teòric i empíric de la ruta, el Jaume revela en el peregrinatge a Santiago dos trets distintius, que imprimeixen caràcter, que marquen els caminants amb més força que el segell de la credencial i que hom troba arreu per on passa: la solidaritat i l’hospitalitat. La solidaritat és la virtut del Camí, és com la saba que vivifica els pelegrins, conscients que afronten un mateix repte, unes dificultats semblants i uns problemes (i solucions) compartits. L’hospitalitat és la “marca de la casa” dels amfitrions, que no es prenen

l'acolliment dels caminants com una professió lucrativa, sinó com la prestació vocacional, heretada a través de les generacions, d'un servei necessari.

“El Camino y su energía te proporcionarán cuanto necesites. Te dirán de qué debes desprenderte, y como resultado de ello te volverás humilde. Verás que en realidad tu cuerpo es un templo, no una prisión, y descubrirás tu esencia... Me dijeron que era preferible que fuese sola, aunque me iría encontrando con muchas personas a lo largo de la ruta. Todo lo que llevara conmigo sería una distracción. Tendría que aprender a renunciar a las cosas. Y también debía estar preparada para morir, porque hacer tal peregrinación significaba que estaba dispuesta a renunciar a los viejos valores que llenaban mi vida de conflictos.”

Shirley MacLaine: *El Camino (Un viaje espiritual)*, 2000.

Tanmateix, que ningú no s'enganyi ni es prengui el Camí com una sèrie de jornades festives: les etapes del Camí són plenes de dificultats, físiques i mentals. Al llarg del Camí es fan amistats i coneixences que mai no s'obliden, algunes de les quals es retroben l'any següent a l'alberg més insospitat, a qualsevol recó de la santa singlada. I al Camí es poden fer, de vegades, enemistats imprevistes; perquè mai no és fàcil conviure amb els altres, totes les hores del dia, tots els dies del mes. També s'estableixen complicitats amb els hostalers i restauradors, amb els amos de les cases rurals que donen acollida, i que normalment se'n recorden del nom, d'alguna anècdota, d'algun petit detall. El Jaume recorda fidelment una dita que va trobar escrita a la tapa d'una capseta que contenia unes monedes i alguns billets, a l'entrada d'un alberg: *“Peregrino, deja lo que puedas. Toma lo que necesites”*. Aquest és l'autèntic esperit que imbueix el cor dels pelegrins, que són solidaris en la conversa i en compartir amb els altres tot el que porten a la motxilla. Mai no falta una pregunta còmplice, mai no falta una palmada d'amistat, mai no falta la ma amiga que ofereix una càpsula de Ibuprofeno o de Fortasec a qui el necessita. Al costat d'aquests dos trets, l'hospitalitat i la solidaritat, el Jaume emfasitza un altre element que marca el camí: el Silenci. Un silenci que cal saber escoltar; és un silenci que de vegades, cap al migdia, sona a música de Vivaldi, i d'altres, a trenc d'albada, rememora

Les inclemències del temps al Camí del Nord.

un Oratori de Bach mentre es divisa un campanar a la llunyania, o es passa al costat d'una "palloza" de Cebreiro; un silenci que s'escolta en la solitud del Camino Primitivo i d'alguns trams del Camí a Órbigo. El Jaume recomana fer el Camí sol, per poder escoltar millor el silenci. Un any, ens recorda, va col·laborar esporàdicament com a corresponsal desinteressat amb Ràdio Manresa, la qual emissora connectava amb ell de tant en quant, per tal que expliqués les impressions i els problemes de cada moment. Cal tenir present que el Jaume porta un Dietari del Camí, del qual reproduïm un fragment adjunt, on acostuma a deixar constància escrita de les vivències més ressenyables de cada dia.

"Dimecres, 5 d'abril de 1999. M'allotjo a l'alberg del Monestir de Sta. Clara, cuidat per monges. Visito la ciutat monumental = Sta. Maria del Camí, amb un pòrtic romànic en el que està escenificat el Tribut de les Cent Donzelles; l'Església de Santiago, amb un magnífic fris que representa el Pantocrator, envoltat pels apòstols a l'anguineta de l'entrada. A l'alberg he parlat amb una noia de Madrid, infermera, m'ha explicat que feia el Camí per una prometença que va fer si la seva germana es curava de càncer... li he dit que tots tenim problemes... Sóc a Carrión de los Condes, fins a Santiago em falten uns 400 km."

El Jaume Gibert i Arissa és un prohoms de la vila d'Artés; si hagués viscut a Barcelona, es podria definir com un patrici il·lustrat de la burgesia catalana. És en possessió d'una conversa erudita, amb inquietuds humanistes i accent erasmí. Pot semblar un personatge un xic anacrònic

emergit de Bearn i, si hagués nascut a l'illa de Mallorca, els trets de la seva personalitat haurien merescut possiblement un lloc a la novel·la Mort de dama, de Llorenç Villalonga, autor del qui Baltasar Porcel deia: *"Villalonga, escribiendo, ha alcanzado en algunos momentos ese misterio que nos sostiene: la verdad o la incógnita del hombre"*. És el Jaume membre numerari del Patronat d'Estudis Osonencs i soci fundador del Centre d'Estudis del Bages. La seva casa, al número 10 del carrer Dr. Ferrer i Solervicens, està datada documentalment al segle XVI, i el Jaume conserva amb legítim orgull d'hereu aquell llegat intangible de l'esperit de nissaga. La seva dedicació professional ha estat centrada a l'empresa familiar *"Caves Gibert"*, fundada a principis del segle passat pel seu pare, en Josep Gibert Galobardes, qui va ser l'introduïdor del Cava al Bages. A banda de l'enologia, el Jaume és un expert en art. La seva biblioteca i el faristol artesà de fusta que fa servir, posen de manifest que és un amant dels llibres i, per tant, de la bona lectura. Si algú vol conèixer qualsevol detall de la geografia bagenca, el traçat exacte d'un camí o el recolze d'una senderola, que preguntis al Jaume; si hom vol saber quelcom de la història del poble, ell és la font més fidedigna; el seu atlas mental posseeix un coneixement cartogràfic del territori. Talment, la *"mania"* del Jaume Gibert pel Camí de Sant Jaume no respon a cap extravagància ni a cap impuls improvisat. És un caminant del romanticisme, metòdic i obstinat, que practica el senderisme amb regularitat des de fa més de cinquanta anys. A més, és soci actiu d'un grup de senderisme que fa freqüents excursions arreu de Catalunya; una terra que assegura conèixer a la menuda, com coneix també tota la Serralada Pirinenca, on ha coronat els cims més emblemàtics, del Cantàbric al Mediterrani. Ha realitzat el *"Camíño"* en diverses ocasions, i de cap manera no es resigna a donar per acabada l'aventura intransferible de la Via Làctia, del *"Camí de les estrelles"*, perquè assegura que hi tornarà.

"La seva biblioteca i el faristol artesà de fusta que fa servir, posen de manifest que en Jaume és un amant dels llibres i de la bona lectura"

Evelio Moreno Chumillas (Doctor en Filosofia)

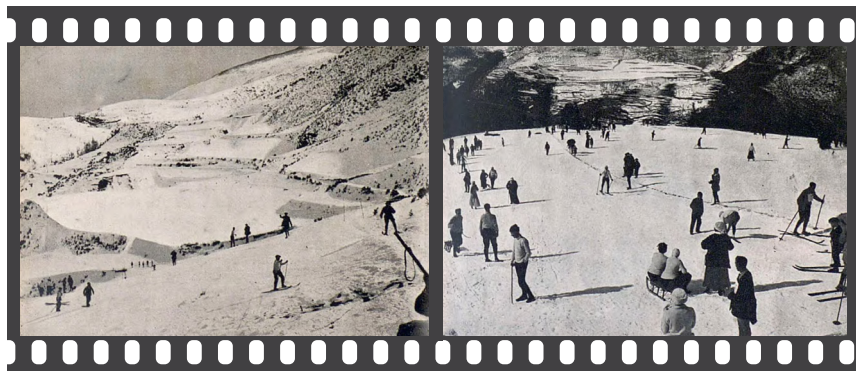
Novembre de 2010

Comencen l'any 1916 amb una conferència sobre els factors que han contribuït a la formació de la llengua catalana. Pel febrer, fan la presentació d'un aparell musical, la "Amberola Edison", conegut com el fonògraf de cilindre. Fou el primer aparell d'enregistrament i reproducció de música, anterior a la coneguda gramola amb discos, que s'imposà de forma general a partir dels anys 20. Al mateix mes, fan una conferència sobre les "Creus de Terme" i una altra commemorativa del naixement del poeta vigatà Francesc Camprodon. També destaquen tres excursions, una a l'Esquerda de Roda, una altra de tarda a la Font del Desmai, on es llegiren textos de Verdaguer i una última al Dolmen del Boix que curiosament surt publicada al Butlletí nº 17 de la entitat i amb còpia exacta al nº 233 de la Gazeta de Vich. Sense cap mena de dubte aquest principi d'any va estar marcat per la mort i els funerals del bisbe Josep Torres i Bages que commogueren a la societat vigatana i a tot el país. Meteorològicament parlant, el gener va ser sec i no massa fred, però el febrer va portar força neu. El butlletí del CEC explica que entre el deu i el catorze de febrer es van fer els "Concursos d'Esports d'Hivern" de Ribes, aprofitant una nevada sobtada que deixà un bon gruix quan tothom ja es pensava que, tot i

"Els excursionistes fa 100 anys"

tenir la logística a punt, no es podrien realitzar per manca de neu. Els tres dies de curses tingueren un temps típic de la zona oriental del Pirineu; un dia de sol i bonança, un de torb i un de molt fred i assolellat. A la Plana de Vic, la neu també causà problemes a finals de febrer, quan una nevada d'uns 30 centímetres deixà la ciutat dos dies sense electricitat i una setmana sense telèfon. He tingut curiositat per explicar l'excursió que es feu a l'Esquerda de Roda que va ser publicada a la Gazeta i no pas al butlletí de l'entitat. Aquell 23 de gener assolellat, un nombrós grup d'excursionistes puja a la tartana de línia que els porta fins a Roda de Ter on hi arriben amb una espessa boira. S'ajunten amb una comissió de socis del Centre Catòlic que ja fa dies que exploren la zona i fan tasques de reconeixement. Dibuixen en planta tot el que es veu i passen estona donant raons dels orígens dels elements trobats. Pels vols de les dotze del migdia reculen cap a Roda per creuar el Ter per la palanca de la fàbrica dels Francescos "La Baurier" i continuen fins a l'ermita de Santa Magdalena amb la gana feta per dinar sota uns roures. A la tarda continuen la ruta cap al Castell de l'Avellana on contemplen el tortuós camí del Ter. L'excursió segueix cap al Mas de Roda i El Pujol de Tavèrnoles. Com que el temps ja justreja,

deixen per un altre dia la visita a la parròquia. Marxen pel dret cap a El Banús, Sant Jordi i la font del Bruguer, arribant a Vic gairebé de fosc. Buscant alguna connexió amb l'actualitat, el febrer del 1916 va ser de traspàs, igual que el 2016, els mesos de gener secs i poc freds i la neu... De fet ara seria un daltabaix estar dos dies sense llum i una setmana sense internet, com també seria agosarat dir que quan no teníem internet nevava més.

Lluís Santanach - Vic

AQUÍ, ARA I AHIR

La Plaça de l'Ambulatori

Per a moltes persones d'una certa edat, la Plaça de la Divina Pastora de Vic, encara és coneguda amb el nom de la "Plaça de la Presó". Quan a l'any 1835 el convent dels Caputxins fou exclaustrat, la supressió d'aquesta ordre

religiosa, va fer que només conservés la ubicació l'església, l'actual parròquia de la Divina Pastora, construint-se al seu costat l'edifici que albergaria la Presó de Vic, enderrocada al 1970. En el mateix solar, l'any 1972, s'hi va inaugurar l'actual edifici del CAP Nord, conegut popularment com "l'Ambulatori". En la foto antiga, tirada durant la dècada dels anys 60 del segle XX, encara hi veiem a la cantonada la garita dels burots, aquells funcionaris municipals que cobraven els drets de molts articles quan entraven a la ciutat per ser venuts. Un parell de 600 i un camió Pegaso, vehicles propis de l'època, contrasten amb el trànsit actual i l'afluència de persones que registra cada dia aquest sector.

Fa uns anys, en aquesta cantonada hi havia presoners, molts d'ells malalts. Actualment, hi ha malalts, igualment presoners, però de les presses, les cabòries i els avanços dels temps que vivim. Dels tres elements urbans de la cantonada, gairebé segur que la cabina telefònica, ja no la fa servir ningú. La bústia de Correus, també té una forta competència amb els altres correus, els electrònics. Potser encara, l'element amb més afluència, és el quiosc de la ONCE, ja que moltes vegades, intentem suplir la manca de salut amb una mica més de sort.

Joan Conill - Vic

ROC BLANC DE LAURENTÍ

El grup al llac de Laurentí amb el Roc Blanc al fons.

Retrobant-nos de nou a les acaballes de l'estiu i deixant enrere un calorós agost, anirem a la Catalunya Nord, concretament a l'Ariège. Aquesta vegada anem a pujar el Roc Blanc de Laurentí (2.544 m). Aquest cim és un lloc de primera categoria pels amants de la muntanya, les vistes extenses i la sensació de llibertat. És feréstec, estètic i aïllat de molts circuits convencionals, alhora que ens obsequia amb una panoràmica de tres-cents seixanta graus, que el converteixen en un mirador privilegiat.

Cal ser matiners, ja que per davant tenim gairebé tres hores de cotxe. La ruta que fem per carretera és: Vic- Puigcerdà- Puyvalador- Querigut.

Poc abans d'entrar al nucli de Querigut prenem una pista forestal a l'esquerra

"És hora de fer la foto de cim, no sense que la falta d'espai ens obligui a fer equilibris"

apta per a qualsevol tipus de vehicle, que ens porta al refugi lliure de Laurentí. El dia es presenta assolellat i esplèndid cap a on ens hem de dirigir. Carreguem les motxilles a l'esquena i ja podem començar l'excursió, són gairebé dos quarts de deu del matí. Deixem la pista forestal, agafant un camí que puja per l'esquerra endinsant-se en un bosc ombrívol de grans avets i faigs.

Anem zigzaguejant fins que mica en mica anem guanyant alçada i el bosc va desapareixent. Després d'una hora arribem al llac de Laurentí. De moment el dia és radiant i la visió que ens ofereix el lloc ens

deixa a tots ben bocabadats, degut a la bellesa de l'indret. Des del llac es veu a la perfecció el cim que anem a fer mostrant una estampa preciosa. Tal és així, que tothom està enfeinat a fer fotos. Passats deu minuts, voregem el llac per la dreta per anar a enfilar el coll de Laurentí. Es tracta d'una pujada dura, sobtada i sense treva. El dia encara es manté assolellat, tot i que, dalt el cim que anem veient durant tota la pujada, observem com les boires vénen de l'altre vessant cap a la nostra. Ens costa una hora de forta pujada amb vistes magnífiques arribar al coll de Laurentí (2.400 m). Són les dotze en punt del migdia, aprofitem per recuperar l'alè un moment i de seguida reprenem la marxa. Tenim el cim a tocar. Realitzem un flanqueig per sota la muntanya per arribar a la cresta. A partir d'aquí ens queda una petita i molt senzilla grimpada fins a dalt. En només mitja hora del coll, ens hem plantat al cim.

Som en el punt més alt de la nostra ruta que hauria de ser també el més espectacular en quant a vistes. La realitat és ben diferent del que esperàvem: boira i vent. De totes maneres no ens queixem ja que, almenys per la part per on hem pujat, podem contemplar les vistes de la vall. És hora de fer foto de cim, no sense que la falta d'espai ens obligui a fer equilibris per sortir tots bé a la foto. Ara toca refer el camí fins al coll de Laurentí per continuar la ruta fent una circular per la vall del costat. Arribats al coll baixem per unes pales herbades força dretes, on no si val a badar. Això ens porta a la portella de Barbouillere (2.276 m) que serà la nostra porta cap a la vall del mateix nom. Són dos quarts d'una del migdia. Baixem des

Baixant per pendents herbades, camí de la Portella de Barbouillere.

de la portella per un altre camí marcat com a GR-7, i que baixa pronunciadament fins a una plana herbada. Arribem a l'esmentada plana a les dues del migdia, i unànimement decidim que ja és hora de dinar. Hem triat un lloc tranquil per a fer-ho i, sobretot, un lloc on ja no hi bufa el vent. Un grup de vaques ens fa companyia mentre refem energies.

La següent part de la ruta discorre per prats d'herba que ràpidament s'endinsen al bosc. Al cap de poc de caminar per dins el bosc, trobem la primera sorpresa: un parell de rovellons al mig del camí. En principi, sembla una anècdota però a mesura que anem baixant la presència de bolets (bons i dolents) es va accentuant. Els rovellons cada vegada són més presents i acabem fent-ne una bona collida sense esmerçar-nos-hi massa. Deixem el GR-7 a l'alçada d'un trencall molt poc evident en una gran clariana al bosc (anomenada Bousadus du Haut), que ens fa tirar de "track" i que acaba per dur-nos a la pista forestal i al refugi de Laurentí on hem deixat el cotxe. Aquest desviament és força perdedor, gairebé un camp a través, pel que és més recomanable seguir el GR-7 fins a sortir a la pista, encara que es doni una mica més de volta. Això podria allargar la ruta mitja hora o tres quarts com a molt. A dos quarts de cinc de la tarda donem per finalitzada l'excursió al Roc Blanc.

El fidel Patou, sempre atent al ramat.

Per a saber-ne més:

En qualsevol zona de l'Ariège, quan fem caminades, és possible trobar-nos amb el que els francesos anomenen "Patou". Molts us preguntareu a què fa referència aquest curiós nom. Doncs bé, "Patou" és la manera de pronunciar "Pastou", que en francès antic significa "Pastre", i que ahora en la nostra llengua vol dir pastor. No parlem pas de cap persona, sinó del gos pastor per excel·lència d'aquestes contrades. En català l'anomenem "Mastí dels Pirineus", els francesos li diuen "Muntanya dels Pirineus" i els anglesos "Gran Pirineus". Es tracta d'un gos imponent i fort, considerat patrimoni de la muntanya i que té cura dels ramats d'ovelles. Als Pirineus, l'han fet servir els ramaders fins a finals del segle XIX. A partir d'aquí ja no se'n veuen tants degut a la disminució/desaparició dels principals depredadors del Pirineu: l'ós, el llop i el linx. Amb les recents introduccions d'algun d'aquests depredadors al Pirineu, potser veurem com alguns pastors tornen a reintroduir aquest magnífic animal en les nostres muntanyes.

Pràcticament neixen en els tancats on

es guarden les ovelles. Als dos mesos de vida els separen de la mare i els fan dormir, menjar i viure al costat de les ovelles que guardaran.

Els pastors eviten, durant els dos primers anys de vida, tractar el gos com a una mascota, així passa a ser una part més del ramat i ahora és acceptat per les ovelles. La manera d'actuar en cas d'un atac al ramat és sempre de persuasió. Davant la presència d'un depredador, el gos aprofita la seva descomunal presència bordant i posant-se entre el depredador i les ovelles. Aquest sol fet, ja hauria de desencoratjar a l'atacant, malgrat si no és el cas, i com a últim recurs, el gos és capaç d'enfrontar-s'hi físicament. Esperem en breu, meravellar-nos de nou amb la presència d'aquest magnífic animal al nostre Pirineu.

Data de realització:

19 de setembre de 2015

Cartografia:

Axat/Querigut/Gorges de l'Aude, Institut National de l'Information géographique et forestière (IGN) (1:25.000).

Dificultat:

Tècnicament: Assequible. Físicament: Cal estar acostumat a assolir desnivells d'uns 1.000 m.

Desnivell i horaris:

1.000 m de desnivell positiu i negatiu aproximadament. 3 h 10 m d'ascens i unes 2 h 30 m de descens sense parades. S'ha de preveure unes 6-7 hores en total.

Marta Gallach i Xavier Tarrades - Vic

VAQUESi VAQUES!

En aquesta ocasió, en lloc d'una fotografia, en comentaré un parell.

Segons el Codi de Circulació, aquest senyal que representa a una vaca, està definida com a: "Pas d'animals domèstics", fet que voldria dir que per aquest mateix punt de carretera, hi podrien travessar els xais, les cabres, les gallines i si ens regim estrictament a la definició, fins i tot els gossos i els gats.

Però com que no podem pas fer senyals per a cada espècie, ens centrarem en aquesta.

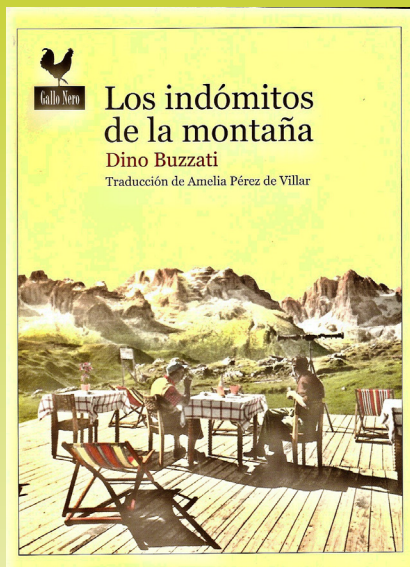
Avui que existeixen normatives gairebé per tot, voldria saber si és que n'existeix alguna a l'hora de fer els signes o dibuixos dels senyals de trànsit.

Aquí en veiem la mostra. En el senyal de l'esquerra, s'hi representa una bonica vaca frisona, alta, esvelta, estreta de pit, normalment amb poc banyat, molsuda, de llom arquejat i fortalesa lumbar, de braguer fort i amb un pes que volta els 600 kgs.

Si la comparem amb la de la dreta, evidentment no hi ha color. Amb un posat de peus junts ben poc habitual i un morro semblant al d'un cavall, sembla més un dibuix infantil que la imatge real d'una vaca, en la qual si exageréssim un xic més les banyes, tindriem gairebé un disseny semblant al del burro català que portem darrere els nostres cotxes.

Com totes les coses d'aquest món, les imatges es poden fer bé, regulars o malament, però pel que sembla, cada vegada donem menys importància als detalls.

Cap de Redacció

LOS INDÓMITOS DE LA MONTAÑA.
Dino Buzzati. Ed. Gallo Nero.

Amb una excel·lent traducció de l'italià, podem llegir un interessant recull d'articles i relats del periodista Dino Buzzati que ens permetran conèixer de primera mà l'evolució de l'alpinisme italià entre les dècades dels anys 30 fins als 60 del segle XX.

Amb una escriptura apassionada i plena de matisos ens descriurà l'ascens al K2 de la primera expedició italiana liderada per Ardito Desio. Considerada a l'època com una gesta nacional, va immortalitzar als 2 alpinistes que van coronar el cim l'any 1954. Victòria que no va deixar a ningú indiferent i Buzzati ens explicarà la posterior controvèrsia entorn de les desavinences i enfrontaments que algunes institucions van ajudar a difondre.

Al costat dels articles sobre la carrera de l'Himàlaia, són igualment interessants els escrits que ens mostren la riquesa inspiradora dels Dolomites. L'atracció que els joves alpinistes italians han sentit per l'assoliment de les seves crestes i vies d'escalada, en queda constància en la seva literatura. Dino Buzzati, nascut als peus dels Dolomites, no parlarà del massís italià com una mera estructura geològica antiga i previsible, sinó que ens descriurà una nova manera d'entendre la constant alteració de les seves formes. En una capacitat d'abordar-les amb un esperit nou, cada vegada diferent i canviant, com si la pròpia muntanya fos encara ben viva.

Jordi Anglada_Llibreria Anglada_Vic

SOPAR DEL MUNTANYENC I PESSEBRE A LA CREU DE GURB

El dissabte 19 de desembre de 2015 es va celebrar el ja tradicional "Sopar del Muntanyenc".

L'acte que convoca a tots els socis de l'entitat, es va celebrar a la Cooperativa de Balenyà, on sempre ens tracten com si fóssim a casa.

Un quarantena de muntanyencs es reuniren entorn a la taula per celebrar el Nadal en família. Enguany, l'homenatge especial va ser per en Pep Fusté, el tresorer, que el darrer any ha fet un gran esforç per adaptar l'entitat a les noves normatives legals, comptables i fiscals. També es va assignar una insígnia d'argent, com és ja costum, que aquesta ocasió va ser per a Pere Carol, a qui el president va definir com un pilar imprescindible de l'entitat.

No podia faltar la tradicional pujada a la Creu de Gurb per a portar el pessebre. Enguany el format del pessebre va ser una novetat pels assistents, ja que es tractava d'una fotografia del "Pessebre Vivent" on els membres de la junta n'eren els protagonistes.

FOC DE NADAL - 2015

Des de fa uns anys s'ha recuperat la foguera de Nadal a la Plaça Major de Vic, amb la tradicional cantada de nades.

Prop de les 7 de la tarda es donava el tret de sortida de l'acte que va comptar amb una àmplia participació, ja que més d'un centenar de persones es van reunir a la Plaça Major de Vic la nit de Nadal.

Aplegats vora del foc, els assistents s'escalfaven amb una tassa de xocolata calenta mentre cantaven Nades, sovint iniciades per alguns grups musicals populars de la comarca com Les Obeses.

La cantada va durar fins ben entrada la mitjanit.

ESQUÍ DE MUNTANYA

3a CRONONÚRIA "MEMORIAL RAMON CASADEVALL"

El dissabte 30 de gener es va celebrar la 3a edició de la CronoNúria "Memorial Ramon Casadevall". Aquesta prova va obrir el calendari competitiu de la Copa Catalana de Curses Verticals FGC Mountain, Series 6.0. La manca de neu va fer dubtar del desenvolupament de la prova, però l'organització va fer un gran esforç per poder adaptar el recorregut amb unes condicions òptimes de

neu. La prova, amb un desnivell aproximat d'uns 700 m, tenia com a punt de sortida el Santuari de Núria en direcció a la pista de Mulleres, amb l'arribada situada sota la pala del Pic de Noucreus.

ORIENTACIÓ

SUSPENSIÓ TEMPORAL DEL CONVENI ENTRE LA FEEC I LA FCOC

La FEEC ha anunciat en la seva circular 06/2016 que es reunien per una banda la Direcció Tècnica de la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC) i una part representativa de la Directiva de la Federació de Curses d'Orientació de Catalunya (FCOC), a fi de revisar el conveni signat entre les dues entitats.

En la reunió es va acordar aturar el conveni vigent temporalment per a poder revisar les diferents cobertures mèdiques federatives possibles i obrir noves vies de col·laboració de cara a la temporada 2017. Aquesta suspensió temporal permetrà a les dues federacions treballar durant tot el 2016 per garantir que els federats d'ambdues institucions puguin gaudir en un futur d'un ventall de proves comunes dins d'un marc legal que els empari en cas d'accident.

Com a conseqüència d'aquesta suspensió temporal del conveni entre ambdues federacions, els esportistes federats amb la FEEC que vulguin participar en alguna de les proves del calendari oficial de la FCOC durant el 2016, hauran de tramitar un carnet federatiu

temporal amb aquesta federació, de la mateixa manera que aquest any els esportistes federats amb la FCOC hauran de tramitar un carnet federatiu temporal en les proves dels calendaris oficials de la FEEC.

RESULTATS ESPORTIUS

Esquí de muntanya

Júlia Massagué. 1a junior femenina a la 3a CronoNúria Memorial Ramón Casadevall
4a junior femení Campionat Espanya cronoescalada a Cerler
4a junior femení Font Blanca 2016
4a junior Traça Catalana

Erola Bisquert. 5a junior femení Campionat Espanya cronoescalada a Cerler
3a junior femení-podi Campiona d'Espanya Sprints
2a junior femení Font Blanca 2016
3a junior Traça Catalana

Anna Comet. 1a absoluta femenina a la 3a CronoNúria Memorial Ramón Casadevall

Ton Massagué. 8è veterà a la 3a CronoNúria Memorial Ramón Casadevall

Naran Macià. 5è cadet Masculí Font Blanca 2016

Orientació

Arllet Sales. 1a D 10 Les Gavarres

Lídia Grau. 1a D12. Les Gavarres

Adela Illamola. 1a D35. Les Gavarres

Clara Pañella. 2a D45. Les Gavarres

Bernat Selva. 1r H10. Les Gavarres

Pol Nogué. 1r H12. Les Gavarres

Andreu Grau. 1r H14. Les Gavarres

Aleix Aldomà. 3r H16. Les Gavarres

Pau Coll. 3r H18. Les Gavarres

5è M16 TROFEO LOM2016

Jordi Sales. 2n H35. Les Gavarres

Jordi Arumí. 1r H40. Les Gavarres

Juli Serrat. 3r Les Gavarres

Virginia Guell. 4a F35 A. TROFEO LOM2016

Xavier Arumí. 3r M21A TROFEO LOM2016

AGENDA

març-juny 2016

Properes activitats:

- 6 març** Cursa Popular d'Orientació de Sant Bartomeu del Grau
- 25 abril** Assemblea Ordinària de Socis (20:30 h 1a convocatòria i 21:00 h 2a convocatòria)
- 12 juny** Aplec i Esmorzar de col·laboradors a Savassona

+ INFORMACIÓ

93 885 51 20

www.unioexcursionistavic.org

Saps que...

El passat 18 de novembre vam inaugurar el nou web!
Ens agradaria que ens fessis arribar els teus comentaris i suggeriments!

Recordeu que al web de l'entitat, teniu el detall dels Cursos de Promoció de l'ECAM, els Cursos d'Entitat i els de l'Escola Esportiva.

* Oferta limitada a estoc

**ARVA PIEPS FREERIDE
ANTENA
SONDA PLEGABLE
PALA LLEUGERA**

>> 165 €

INTERSPORT
EVEREST - HORITZÓ

